

Bila sem knjižničarka na Blejski Dobravi

Po pripovedovanju zapisala Nataša Kokošinek

Knjižnico na Blejski Dobravi je ustanovil ruski emigrant, Aleksander Ivaščenko, ki se je v naše kraje priselil po prvi svetovni vojni. Stanoval je pri Valantu, kjer je imel tudi knjižnico. Ponovno je pričela delovati že kmalu po drugi svetovni vojni in leta 1947 sodelovala na tekmovanju ljudskih knjižnic. Jeseniška knjižnica je v okviru tekmovanja izvedla medijsko akcijo za obisk knjižnice in zbirala sredstva za nakup novih knjig. Izkupiček so namenili knjižnici na Blejski Dobravi, ki je imela v začetku petdesetih let okoli 350 knjig.

Knjižnica je bila v vili ob železniški progi, ki je bila zgrajena med obema vojnama za direktorja tovarne elektrod na Blejski Dobravi. Po vojni so jo predelali v stanovanjski objekt za delavce železarne. Vhodna avla je bila prostorna in v njej je stala velika zelena omara s knjigami. Izposoja je potekala v sosednjem stanovanju. Knjižničar Alojz Aleš je vodil evidenco izposojenih knjig in prejemkov, denar pa oddajal v matično knjižnico na Jesenice.

Vila, v kateri je bila knjižnica na Blejski Dobravi (Tatjana Srpčič)

Od njega sem 3. junija 1961 prevzela knjižnico. Ker smo stanovali v vili, me je mama nagovorila, naj prevzamem skrb za knjižnico in tako sem pričela delati kot knjižničarka. Primopredajo je zame podpisal oče, ker še nisem bila polnoletna. V inventarni knjigi, ki sem jo prevzela od predhodnika, je bil popis 492 knjig, ki jih je tedaj hranila knjižnica. Po vzoru predhodnika sem še naprej vodila evidenco izposojenega gradiva in prejemkov, denar pa mesečno oddajala v matično knjižnico na Jesenicah. Žigi Ljudske knjižnice Jesenice in podpisi knjižničarjev pričajo o rednih kontrolah poslovanja. Ob mesečnih obiskih na Jesenicah sem vzela vedno s seboj tudi kovček, v katerem sem prenašala knjige, ki sem si jih na Jesenicah izposodila za podružnico na Blejski Dobravi. V kovčku sem nosila največ dvajset knjig, saj sem na Jesenice hodila peš. Knjižnica je bila odprta dvakrat na teden, ob ponedeljkih in četrtek, od

16. do 18. ure. Največ se je bralo pozimi, ko smo izposodili največ knjig. Najboljša bralca sta bila zeliščarica Angela Markun in njen mož, Justin Škarja. Prebrala sta vse knjige, vključno s tistimi, ki smo si jih izposodili na Jesenicah. Zelo zavzeta bralka je bila tudi gospa Gregoričeva, ki je živela sama na koncu vasi. Tudi med mladimi je bilo nekaj strastnih bralcev, med katerimi je prednjačil moj bodoči mož. Redno je prihajal v knjižnico in tu po uro ali dve bral. Včasih sva rekla besedo ali dve o vsebini knjige in tako naju je knjižnica usodno povezala za vse življenje.

Ker sem želela urediti poslovanje, sem napisala pravila, po katerih naj se ravna izposojevalec knjig. Ta so visela na vratih omare s knjigami. Že v uvodu je bil bralec seznanjen z vrednostjo knjige in opozorjen na primeren odnos do nje. Ob prvi izposoji je plačal izposojevalni list in izkaznico, ob vsakokratni izposoji pa poravnal še izposojevalnino. Tudi podaljšanje izposoje je bilo potrebno doplačati. Če je bralec prekorachil izposojevalni rok, je moral plačati dvojno izposojevalnino. Najprej je sledil opomin, nato pa še denarna kazen. Za izgubljeno knjigo je bilo potrebno plačati vrednost knjige s pribitkom 30 odstotkov izposojevalnine. V primeru poškodbe je moral bralec plačati popravilo. Knjige sta popravljala moj oče in brat.

Največ članov je bilo včlanjenih v knjižnico leta 1964. Približno v tem času smo knjižnico preselili v šolo na Blejski Dobravi. Po smrti učitelja Franceta Brenka, brata pisateljice Kristine Brenkove, smo knjižnico preselili v njegovo sobo na podstrešju. V šolskih prostorih je bila knjižnica obiskovalcem lažje dostopna kot v vili, do katere je bil dostop preko železniške proge. S tem je bilo najverjetneje povezano tudi veliko število članov. Ko sem se leta 1965 zaposlila, smo knjižnico zaprli in tako je ostalo do danes.

Inventarna knjiga knjižnice na Blejski Dobravi (Tatjana Srpcič)

Popis knjižnega fonda (Tatjana Srpcič)

Pravila knjižnice na Blejski Dobravi